

opusdei.org

La relació entre sant Josepmaria i Igualada

Us oferim el text de l'homilia pronunciada en la Celebració Eucarística per a la festa de Sant Josepmaria a la Basílica de Santa Maria d'Igualada, el 25 de juny 2010.

06/07/2010

Sr. Rector de la Basílica de Santa Maria,

Sacerdots concelebrants i diaques,

Germanes i germans,

Un any més ens apleguem en aquesta Basílica Arxiprestal de Santa Maria d'Igualada para lloar Déu i donar-li gràcies a través de la veneració que tributem a San Josepmaria, fundador de l'Opus Dei. “Amb la seva vida, ens doneu un exemple; amb la seva germanor, una família; i amb la seva intercessió una ajuda” (1). Aquesta presència encoratjadora de San Josepmaria se'ns fa aquest any especialment visible ja que des d'avui podrem venerar-lo a través d'aquesta imatge que al final de la celebració Eucarística serà beneïda. Com ens recorda el Catecisme de l'Església, “els testimonis que ens han precedit en el Regne, especialment els que l'Església reconeix com a “sants”, participen de la tradició viva de la pregària, pel model de la seva vida, per la transmissió dels seus escrits i per la seva pregària avui. Contemplen Déu, el lloen i no paren

d'ocupar-se d'aquells que han deixat a la terra" (2).

El fet que aquest any 2010 comptem amb una nova imatge d'un sant és per a nosaltres una manera de seguir les orientacions del Pastor de la Diòcesi que ens proposa un aprofundiment en el tema de la santedat cristiana. “La perspectiva des de la qual volem tractar la santedat -llegim en el Pla Diocesà Pastoral- és la que ens ofereix el Concili Vaticà II en la Constitució *Lumen gentium* (39-42), on es remarca la crida de tots a la santedat com una dels línies transversals del concili” (3).

Els sants són figures d'abast universal, personalitats riques, difícils de descriure en poques paraules. En el decret de virtuts heroiques de San Josepmaria, l'Església el va qualificar com un “contemplatiu itinerant” per la seva

intensa vida d'oració i per la seva gran activitat apostòlica. Amb una infatigable constància va dedicar tota la seva vida des del 2 d'octubre de 1928 -dia en el qual per inspiració divina va fundar l'Opus Dei- a recórrer el món estenent la crida universal a la santedat entre gent de qualsevol edat i condició. Un text, entre molts, que il·lustra aquest carisma és el que va pronunciar davant un nombrós auditori el 1967:

“Heu de comprendre ara -amb una nova claredat- que Déu us crida a servir-lo en i des de les feines civils, materials, seculars de la vida humana: en un laboratori, al quiròfan d'un hospital, a la caserna, a la càtedra universitària, a la fàbrica, al taller, al camp, a la llar de família i en tot l'immens panorama del treball, Déu ens hi espera cada dia. Sapigueu-ho bé: en les situacions més comunes hi ha quelcom de sant, de diví, amagat que pertoca a

cadascun de vosaltres descobrir” (4). Una de les primeres persones que el va escoltar el 1928, incrèdul davant els panorames apostòlics que aquell jove sacerdot li plantejava, li preguntava:

- Però, tu creus que això és possible?

I ell em contestava: - Mira, això no és una invenció meva, és una veu de Déu (5).

Com que la crida a la santedat està dirigida a tots, de la mateixa manera i amb total fidelitat al carisma rebut la va predicar per al sacerdot secular. El 14 de febrer de 1943 va fundar la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida l'Opus Dei que, a més de permetre l'ordenació sacerdotal dels fidels laics de l'Opus Dei i la seva incardinació al servei de la Prelatura, més endavant –al 1950- permetria als sacerdots incardinats en les diòcesis compartir també l'espiritualitat de

l'Opus Dei -si aquesta és la seva vocació- buscant la santedat en l'exercici dels deures ministerials i en dependència exclusiva del propi Ordinari. Aquesta crida de tots a la santedat i la manera concreta de portar-la a terme, la trobem exposada d'una manera admirablement senzilla en dues consideracions seves: “Vols de debò ser sant? Compleix el petit deure cada moment: fes el que cal i estigues pel que fas” (6). I perquè el quefer ordinari no es quedi en pur activisme, afegeix: “Posa un motiu sobrenatural a la teva ordinària labor professional, i hauràs santificat el treball” (7). Podem dir que en aquestes dues consideracions seves es troba el nucli, l'essència del carisma de San Josepmaria, aquesta veu de Déu rebuda en la seva ànima el 2 d'octubre de 1928 .

Estendre aquest missatge per tot el món no va ser una tasca fàcil.

Predicar que el cristià corrent pot ser ànima contemplativa enmig del món, en la dècada dels anys trenta i quaranta del segle passat resultava una gran novetat i, a les dificultats lògiques de tota obra apostòlica, no trigarien en afegir-s'hi les incomprensions, inclosa l'anomenada *contradicció dels bons*. La imatge que d'aquí a minuts beneirem i el retaule que l'emmarca em suggereixen dos moments de la vida de San Josepmaria fortament marcats per la Creu, que Déu va voler que dugués perquè la llavor posada en el seu cor fos fecunda.

Com ja és sabut, aquest retaule va ser generosament donat pel monestir de Montserrat en els primers anys de la postguerra per a contribuir a la reconstrucció de la Basílica de Santa Maria que, durant la Guerra Civil, va ser transformada en un mercat. La figura de San Josepmaria en un retaule procedent de Montserrat ens

recorda la relació estreta que hi va haver entre ell i l'Abat Aureli Maria Escarré durant la dècada dels anys quaranta per la fraterna amistat sorgida entre ambdós. El cas és que el 1940 es van originar a Barcelona unes greus persecucions contra el fundador i els primers fidels de l'Opus Dei. Com ha escrit el P. Josep Laplana, “la novetat que representava l'Opus Dei era motiu de comentaris de tota mena i aquests arribaren també a Montserrat” (8). L'abat Escarré va voler prudentment contrastar les informacions que li arribaven amb l'opinió d'alguns bisbes, especialment amb don Leopoldo Eijo i Garay, bisbe de Madrid. Després de fer les consultes pertinents a través de cartes i d'entrevistes personals, “l'abat Escarré -prosegueix relatant el P. Laplana- va voler fer un gest ben eloqüent de recolzament a la nova institució. Va fer cridar uns quants joves de l'Obra a Montserrat i els va

rebre oficialment amb tots el honors”. Un d’aquells joves, molts anys després recordava que “l’abat va baixar del tron i ens va abraçar a cada un de nosaltres molt afectuosament; ens volia consolar. Ens va dir també que Montserrat defensaria l’Obra, ensems que ens convidava a celebrar la propera Setmana Santa a Montserrat com a hostes personals de l’abat” (9). El tracte personal entre l’abat Escarré i Sant Josepmaria no començaria fins un any després, el 20 d’abril de 1942. Es calcula que es van trobar més de 45 vegades. Algunes d’aquestes trobades tenien lloc a Montserrat aprofitant els freqüents viatges per carretera que per aquells anys realitzava sant Josepmaria per a impulsar la labor apostòlica en terres catalanes. Lògicament, en aquests viatges passava per dintre de la ciutat d’Igualada seguint el traçat de l’antiga carretera. Entre els anys 1945 i 1946 va passar per la nostra ciutat

en sis ocasions. El retaule de sant Josep en aquesta Basílica de Santa Maria d'Igualada és un record silenciós de la protecció de Montserrat cap a l'Obra en moments de contradicció i de la intensa oració del seu fundador a la Mare de Déu.

El segon moment fortament marcat per la Creu al qual vull referir-me té a veure amb aquesta rosa esculpida a la base de la imatge. Hem de retrocedir uns anys en la vida de San Josepmaria, fins al 1937. En aquesta època sant Josepmaria és un sacerdot perseguit, com tantes altres persones. Després de passar cinc mesos refugiat a la Legació d'Hondures de Madrid, abandona aquest refugi i comença els preparatius per a passar-se, a través d'Andorra, a la part d'Espanya coneguda com *zona nacional*, on podrà reprendre la seva activitat sacerdotal. Aquesta marxa no podrà iniciar-se fins al divendres 19 de

novembre i únicament el podran
acompanyar set joves, alguns són fills
seus, d'altres no. Interiorment ho
estava passant molt malament, ja
que a les penalitats i riscos propis del
moment històric, s'hi afegia l'estrip
en el cor que li produïa el veure's
obligat a deixar a Madrid la seva
mare i els seus dos germans i alguns
dels seus fills, uns refugiats en
legacions diplomàtiques, altres
tancats en presons o amagats.

Alhora, veia la necessitat de seguir
treballant en la missió apostòlica de
fer l'Opus Dei i d'exercir el seu
ministeri sacerdotal amb un mínim
de llibertat. Aquest dubte el tenia
present permanentment i el feia
patir molt. El seu sofriment consistia
fonamentalment que no sabia quina
era la voluntat de Déu. En aquestes
circumstàncies va iniciar el viatge en
un autobús que surt de Barcelona el
dia 19 de novembre a la una del
migdia. La companyia Alsina Graells
solia fer una parada d'uns minuts a

la Rambla St. Isidre al voltant de les tres de la tarda. És molt possible - encara que no ho podem afirmar amb total seguretat- que aquesta breu parada sigui l'única vegada que sant Josepmaria s'hagi aturat a Igualada. Quan van arribar al lloc convingut en què havien de baixar de l'autobús -passat el poble d'Oliana- van ser conduïts per un guia fins a Pallerols, un petit poble de la Noguera. Adossada a l'església del poble hi havia la casa del rector, lloc en el qual els van amagar. Era la nit del 21 de novembre. Va ser una nit d'un sofriment indicible per a San Josepmaria, que la va passar plorant, assaltat pel punyent dubte de quina era la voluntat de Déu. Va ser llavors quan va fer allò que mai recomanava que féssim. Ho relata don Alvaro del Portillo: “Va ser una moció de l'Esperit Sant. El cas és que va decidir: Si, en el termini d'unes poques hores, trobo una rosa de fusta estofada, això significa que la

Verge vol que vagi a l'altra banda". Van passar les hores d'aquesta interminable nit i a primera hora del matí va sortir del lloc en el qual estava i no va voler celebrar la Missa ja que pensava que estava obrant contra el voler de Déu. Es va dirigir a l'església que es trobava destrossada per dintre. Al cap d'una estona va tornar totalment canviat. Venia molt alegre i portava a la mà una rosa de fusta. Un dels joves que l'acompanyaven recordava: "Així com mai no havia vist el Pare tan afligit com la nit passada, tampoc el vaig veure mai tan joiós com aquell matí". Immediatament va disposar-ho tot per a celebrar la Santa Missa.

Recordant molt resumidament aquests moments de la vida de sant Josepmaria, que ens suggereix aquest retaule i aquesta imatge, podem demanar-li en el dia d'avui que ens ajudi a dur la Creu de cada dia, ja que no hi ha santedat sense creu. No

hi ha fruit en l'apostolat sense creu. Acabem d'escoltar en l'Evangeli el relat de la pesca miraculosa i els esforços, al principi estèrils, de Pere i els altres Apòstols. Quan aquests esforços i treballs s'uneixen a la voluntat de Jesús, la pesca és abundant. Així, tot el nostre quefer ordinari, el treball, la vida familiar, les contrarietats, la malaltia, quan les posem en les mans del Senyor, cobren una nova dimensió, són obres santes i ens santifiquen, de la mateixa manera que aquestes realitats senzilles del pa i el vi que ara oferirem per mans del sacerdot es transformaran en aquesta realitat santa que és el Cos i Sang del Senyor, Pa de vida i beguda de salvació per a la humanitat.

Li demanem a sant Josepmaria que ens faci estimar molt la nostra Mare del cel. Que, com ell, acudim sovint a Ella agafant-nos a la seva mà segura i maternal. Així sigui.

(1). *Ordre de la Missa*, Prefaci dels Sants I.

(2). *Catecisme de l'Església Catòlica*, art. 2683

(3). *Pla Pastoral del Bisbat de Vic, Sigueu sants! 2009-2004*, p.18

(4). Josepmaria Escrivà, homilia “Amar al mundo apasionadamente”, en *Conversaciones con Mons. Escrivá*, Rialp, 2001, nº 114.

(5). Pedro Rocamora, AGP, RHF, T-05829

(6). *Camí*, nº 815

(7). *Ibid.*, 359

(8). Josep de C. Laplana, “Sant Josepmaria l’abat de Montserrat Aureli Maria Escarré”, a *Questions de Vida Cristiana*, núm. 211, 2003.

(9). Joan Baptista Torelló, “El Beat Josepmaria i els inicis de l’Opus Dei a

Catalunya”, a *Temes d’avui*, núm. 11, 2002.

mn. Ignasi Sala

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-relacio-
entre-sant-josepmaria-i-igualada/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-relacio-entre-sant-josepmaria-i-igualada/)
(05/08/2025)